

Kai Moltke: Jeg håber til at begynde med, at udenrigsministeren og jeg i alle tilfælde kan være enige om, at den størst mulige skandinavisk-nordiske fællesoptræden i de flest mulige spørgsmål i den givne situation under de givne forhandlinger er ønskelig.

Som fire gange deltager i FN's delegationer har jeg jo også haft det indtryk, at der altid har været bestræbelser for at opnå en sådan nordisk optræden. Derfor forekommer både tidspunkt og begrundelse for, at Danmark har indtaget en særstilling, hvor det drejer sig om anerkendelse af regeringen i Hanoi, og hvor det drejer sig om oprettelse af normal diplomatisk forbindelse med Cuba, ganske overordentlig lidet ønskelige. Det kan ikke andet end foranledige mig til her at spørge udenrigsministeren: eksisterer der forpligtelser over for NATO, eksisterer der hemmelige allianceaftaler, og eksisterer der en pression fra USA, som har bevirket, at der i disse vigtige internationale spørgsmål, som har vital betydning for afspændingen, er opstået en kløft mellem Danmarks og Sveriges standpunkter?

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Jeg kan besvare det af hr. Kai Moltke stillede spørgsmål med et klart nej.

Som hr. Kai Moltke vil vide fra de officielle udtalelser, der er blevet fremsat i anledning af den svenske anerkendelse af Nordvietnam, herunder den danske statsministers udtalelse fra den 10. januar 1969, er den svenske beslutning blevet truffet, uden at der forinden har været noget samråd mellem de nordiske lande om spørgsmålet. Den danske regering er ej heller på forhånd blevet underrettet om den svenske beslutning. En fælles nordisk optræden er i de fleste tilfælde ønskelig, derom er jeg enig med spørgeren.

For så vidt angår Cuba, er Danmarks og Sveriges diplomatiske forhold ganske parallelle, idet det for begge landes vedkommende er ambassadøren i Mexico, der er sideakkrediteret i Havana. Det, der nu vil ske fra svensk side, er blot, at ambassadekontoret i Havana, der hidtil er blevet ledet af en handelssekretær, for fremtiden vil blive ledet af en chargé d'affaires. For Danmarks vedkommende varetages de daglige forretninger i Havana af en honorær generalkonsul, og der har ikke hidtil været noget praktisk

behov for at ændre dette forhold. Som i talrige andre tilfælde, hvor der er tale om sideakkrediteringer, beror afgørelsen af, om et ambassadekontor under en chargé d'affaires bør oprettes, på en afvejning af de praktiske fordele på den ene side over for de dermed forbundne udgifter på den anden side.

Kai Moltke: Jeg må sige, at udenrigsministerens erklæring ikke helt har overbevist mig på nogen måde. Når man ser på, at der skulle være samme forhold til Cuba mellem Danmark og Sverige, så lyder Torsten Nilssons erklæring af 17. januar jo på, at omfanget af svenske interesser på Cuba ligesom den økonomiske og politiske udvikling i dette land kræver en udvidelse af Sveriges repræsentation i Havana, en udvidelse altså. Og det er jo derfor, man nu udnævner en chargé d'affaires eller en ambassadør, som visse svenske blade har skrevet. I Aftonbladet for samme dato kan man se, hvordan der konstant har været lagt et pres på svenske foretagender for at få dem til at deltage i den økonomiske blokade af Cuba. Jeg vil endvidere henvise udenrigsministeren til for det første en undersøgelse foretaget af en medarbejder ved fredsforskningsinstituttet i Lund, Lars Denck, hvor han med hensyn til blokadens former og omfang gør opmærksom på, at skandinaviske skibe, som har anløbet cubansk havn, kommer på sortliste i amerikansk havn. For det andet, at ambassadens personale regelmæssigt har affagt besøg i svenske virksomheder for at lægge pres på dem for at deltage i blokade af Cuba. For det tredje, at man har opfordret til almindelig boykot af alle varer, som indeholder nikkel som en bestanddel, hvis denne nikkel er indført fra Cuba. For det fjerde, at dette er blevet praktiseret over for det i hovedsagen statsejede italienske foretagende Alfa Romeo, er praktiseret i både England, Frankrig og Japan. For det femte, at man lægger pres på og lader Amerika have eneret til eksport af nikkel på det europæiske marked, og at man med hensyn til eksporterede varer udtrykkelig nedlægger forbud mod, at varer, der er fremstillet på amerikansk licens, videreeksporteres til Cuba. For det sjette, at man med hensyn til u-landshjælp bevidst fra Verdensbankens